

Cíl příběhu: vysvětlit chlapečkovi, že kvůli tomu, že se jeho táta choval agresivně vůči mámě, neznamená, že se on se musí už napořád, také chovat agresivně.

O kočkách a drápkách

„Au“, vykřikla mamka kočka. Malý kocourek mourek se polekal. Podíval se na své tlapičky a zjistil, že jeho drápky jsou zase vystrčený, že je celý naježený a že ještě před chvilkou na mamku syčel. „Jé, ty se už zase mooooc a mooc zlobíš, ty můj kocourku Mourku“, ozvala se mamka kočka a olizovala si zraněnou tlapku. Mourek byl pořád rozzlobený, zároveň mu bylo líto mámy kočky a byl z toho zmatený. Nechtěl zraňovat svoji mamku, ale kdykoliv se rozzlobil, jeho drápky vylítly z polštářků a zraňovaly i ty, které měl rád. Přikrčil se, a chtěl rychle zmizet pod trnkový keř.

Mamka nechala tlapku tlapkou, chytla ho jemně ale pevně tak, že ji již nemohl ubližovat, a měkkou tlapičkou mu třela záda. Mourek po chvíli změkl, zvláchněl a nechal se utišit.

„Maminko, já vůbec nevím, zda se někdy naučím ovládat ty své drápky. Jak to, že ty a taťka máte tak měkké tlapičky?“ Máma kočka si přivinula Mourka k sobě a začala mu do ucha příst:

„Víš mourku, my všichni kočky mám v tlapkách drápky. A tak, jako se my všechny kočky musíme naučit, jak pečovat o své kožíšky, jak ohlídat dům, aby do něj nevlezly myšky, tak se musíme taky naučit, kdy máme a kdy nemáme vytahovat naše drápky. A to není lehký úkol. Některé kočky mají to štěstí, že vyrůstají tam, kde drápky skoro nepotřebují. Nikdo na ně neútočí, není na ně ošklivý, mističky s jídlem mají vždycky plný, mají bezpečné pelíšky a spoustu hraček. Takhle šťastné a spokojené kočky vytahují drápky jen někdy. Málo. Když si je potřebují nabrousit, když se potřebují vyšplhat na strom, a nebo když si hrají s nějakou hračkou. Ale některé kočky to tak nemají. Žijí jinde, kde se

často nahlas mňouká, kde na sebe kočky prskají, a kde se i škrábou. Někdy mají hlad a musí se prát o mističku. A pak jim nezbývá nic jiného, než že musí mít dráčky pořád vytažené.

A takoví kočky a kocouři, kteří se naučí světem chodit s vytaženými dráčky, těm se pak špatně stará o malá koťátka. Často je pak škrábnou. A pro malá koťátka je hodně důležité, aby jejich maminky a tatínci měli měkké tlapičky.

A takhle to bylo i s tvou původní maminkou a tatínkem. Maminka se bála, že tatínkovy dráčky by ti mohly ublížit, ale také věděla, že se o tebe nedokáže sama postarat, tak jak by si přála. A tak se rozhodla dát tě k nám, protože věděla, že my budeme mít pro tebe vždycky měkké tlapičky.

Udělal to proto, že se o tebe moc bála.

Mourek poslouchal a ani nedutal, chvíli přemýšlel a pak se zeptal mamky: „Maminko, a já až budu velký, tak budu mít také pořád vytažený dráčky, tak jako měl tatínek? Mám z toho hrozný strach, protože teď se mi to hodně stává.

Mamka kočka olízla Mourka za ouškem, tak jak to mamky kočky dělají, a zapředla mu do něj: „Rozumím Mourku, že tě tohle trápí a že tě to napadá. Ale já ti slibuju, že my s tátou se budeme snažit, abys měl vždycky čistý kožíšek, plnou mističku, myšky na hraní a aby sis celou dobu mohl od nás učit, kdy je důležité dráčky vytáhnout a kdy je důležité mít měkké tlapičky. A slibujeme ti, že tu pro tebe budeme, dokud se to sám nenaučíš.“ Mourek se na mamku Kočku podíval, jako by si ověřoval, jestli to myslí vážně a protože v jejích očích našel, co hledal, nakonec po celém tom dlouhém dni spokojeně usnul.

Napsal: Yakeen J. Helus